

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem, se sídlem Mendlovo nám. 18, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 Cad 183/2008 - 23 ze dne 31. 3. 2009,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná zamítla dne 14. 8. 2008 žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o sociálním zabezpečení (č. 3/1958 Sb. m. s.), s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o sociálním zabezpečení (č. 94/2002 Sb. m. s.), s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení (č. 267/1997 Sb. m. s.) a s přihlédnutím k nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a to z důvodu, že stěžovatel nezískal dobu pojištění v délce alespoň 15 let.

Proti rozhodnutí žalované podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně žalobu, v níž namítal, že žalovaná nesprávně zjistila skutkový stav, když vycházela ze stavu aktuálního při podání žádosti o starobní důchod dne 22. 12. 2003. Od tohoto dne do vydání přezkoumávaného rozhodnutí však uplynulo několik let, v nichž byl žalobce nadále evidován u Úřadu práce Brno-město jako uchazeč o zaměstnání. Tato skutečnost nebyla žalovanou zohledněna.

Krajský soud žalobu zamítl s tím, že podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění jsou pojištění účastny „*osoby vedené v evidenci úřadu práce jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše tří let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod (...)*“. Vzhledem ke znění tohoto ustanovení bylo možno žalobci ke dni splnění věkové podmínky pro nárok na starobní důchod, resp. ke dni podání první žádosti o důchod (22. 12. 2003), započít 832 dnů pojištění. I když úřad práce nadále evidoval žalobce jako uchazeče o zaměstnání, žalovaná je při posuzování účasti žalobce na pojištění v českém systému důchodového pojištění omezena ustanovením § 5 odst. 1 písm. n) citovaného zákona v rozsahu, jak je uvedeno shora, tzn. že žalovaná může žalobci započít pouze 3 roky evidence u úřadu práce jako náhradní dobu pojištění. Tato doba však nepostačuje pro to, aby žalobce společně s dobami pojištění získanými v Srbsku, ve Spolkové republice Německo a ve Švýcarské konfederaci, jejichž délku nezpochybňoval, splnil druhou podmínku pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, totiž podmínku potřebné doby pojištění v délce 15ti let.

Žalobce (stěžovatel) napadl tento rozsudek Krajského soudu v Brně kasační stížností. Předmětnému rozhodnutí vytyká nesprávně zjištěný skutkový stav, a tedy chybné právní posouzení věci. V této souvislosti stěžovatel odkázal na svá tvrzení obsažená v žalobě. Dále především poukázal na skutečnost, že sám žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 11. 2008 jednou uvádí, že srbská doba pojištění zahrnovala období od 26. 2. 1958 do 30. 8. 1969, tj. cca 11 a půl roku, a podruhé uvádí, že stěžovatel získal v Srbsku pouze 2468 dní pojištění, tj. necelých 7 roků.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti na ni kladené. Shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a která je zastoupena advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Dále se Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení věci samotné a dospěl k závěru, že výše popsané důvody kasační stížnosti nasvědčují závěru, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti (tvrdí-li stěžovatel, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí dvě rozdílné doby pojištění v Srbsku). Dále stěžovatel tvrdí, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav, na základě čehož došlo k chybnému právnímu posouzení věci. Nejvyšší správní soud má za to, že je v tomto případě dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí dvě rozdílné doby pojištění v Srbsku. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, mimo jiné opírá-li o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. O výkladu tohoto procesního ustanovení nejsou v soudní praxi žádné pochybnosti; v případě kasačních důvodů neuplatněných v žalobním řízení je konstantně judikována nemožnost jejich meritorního přezkoumání v řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004, č. 419/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku nepřipustnou. Na okraj však poznamenává, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě sice uvedla, že srbská doba pojištění zahrnovala období od 26. 2. 1958 do 30. 8. 1969, nikoli však, že se jedná přibližně o 11 a půl roku pojištění, jak stěžovatel uvádí v kasační stížnosti. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel byl v tomto časovém rozmezí skutečně na území Srbska zaměstnáván, po toto období však nevykonával kontinuální pracovní činnost, nýbrž byl zaměstnáván po kratší časové úseky, jejichž délka se v jednotlivých případech pohybovala v rozmezí od 1 měsíce a 5ti dnů do 3 let, 9ti měsíců a 16ti dnů. Přestože by tedy stěžovatel tuto námitku uplatnil již v žalobním řízení, nebylo by jí možno přisvědčit.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav, na základě čehož došlo k chybnému právnímu posouzení celé záležitosti, přičemž obecně odkazuje na svá v žalobě obsažená tvrzení, aniž by poukázal na konkrétní skutkové děje a okolnosti, které by byly skutkovým základem jím tvrzených nedostatků napadeného rozsudku. V souladu se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, nelze odkaz stěžovatele na jeho předchozí vyjádření považovat za korektně formulovanou námitku. Žaloba, na kterou stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje, zcela zřejmě obsahuje jedinou námitku, která je navíc formulována srozumitelným způsobem; tato námitka směřuje proti postupu žalovaného ve správním řízení, tvrdí-li stěžovatel, že *„žalovaný nevzal vůbec do úvahy, že od podání žádosti žalobce o starobní důchod do vydání předmětného rozhodnutí uplynulo několik let, a že žalobce byl i nadále evidován u Úřadu práce Brno-město jako uchazeč o zaměstnání, přičemž tato skutečnost nebyla žalovaným absolutně zohledněna“*, nikoli proti postupu krajského soudu. Krajský soud se navíc s touto námitkou vypořádal, a to způsobem, se kterým se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Přestože by tedy kasační stížnost byla formulována způsobem vyhovujícím požadavkům soudního řádu správního, nebylo by možné této kasační námitce stěžovatele vyhovět.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřisluší. Přestože žalovaný byl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů mu nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu